

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LISA JACKSON

MINEVIKU VALED

Ajatu jutustus minevikus tehtud vigadest...
ja tugevnevatest kirgedest

Lisa Jackson
Yesterday's Lies
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1986 by Lisa Jackson
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02284315
ISBN 978-9949-25-656-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Higine hobune pruuskas nagu hoiatades ja kikitas tumedaid kõrvu ettepoole, enne kui tõmbas need vastu pead. Tory, kes uuris kõrvi paistes kapja, tundis, kuidas hobune kandis keharaskuse üle teisele jalale. „Tasa, tasa,” sosistas ta. „Ma tean, et sul on valus...”

Saabaste krigin kopli kõrval oleval kruusateel sundis Toryt pilku valulikult kabjalt müra poole pöörama. Keith astus kindlal sammul tema poole, kõhetu kondine keha pingul, suu kokku surutud.

„Trask McFadden on tagasi.”

Tundus, et sõnad kõmisesid äikesemürinana üle tuultele avatud mägismaa ja kajasid vastu Tory kõrvus. Ta selg tõmbus venna teadet kuuldes jäigaks ning tal oli tunne, nagu hakkaks kogu ta maailm osadeks lagunema, kuid ta püüdis toimida nii, nagu ei mõjutaks see teda mitte mingil viisil. Tema sõrmed jätkasid kõrvi täku esijala ettevaatlikku kompimist ja ta pilk otsis paistetanud kabjast märke nakkuse kohta.

„Jumal hoidku, Tory,” hüüdis Keith veidi valjemini, kummardudes üle koplit ümbritseva tara ülemise piirde-
laua, „kas kuulsid, mida ma ütlesin?”

Tory tõusis püsti, patsutas närvilist täkku hellalt ja hingas enda rahustamiseks sisse, enne kui avas värava. See kägises oma vanadel hingedel. Neiu pugese tolmuste põikpuude vahelt läbi ja vaatas oma nooremale vennale otsa. Tolle murelik näoilme seletas kõik.

Nüüsiis oli Trask tagasi. Pärast kõiki neid aastaid. Täpselt nii nagu oligi lubanud. Äkki tajus Tory endas külmust. Viies pilgu närviliselt kõrvilt täkult, kes taraga piiratud koplis ringi lonkas, murejoontele Keithi noorel näol, kortsutas Tory kulme ja raputas pead. Pärastlõunane päike takerdus tema ruugetesse juustesse, puistades need üle leegitsevate punaste ja kuldsete triipudega.

„Oleksime vist pidanud seda varem või hiljem ise taipama,” sõnas ta rahulikult, kuigi ta süda hakkas äkki kaks korda kiiremini lööma. Närviliselt käsi teksade külge kuivatades püüdis ta mõtteid tagasi viia rantšohobustega seotud pettusele, kuid tema tähelepanu kõitsid kaugel paistvate Kaskaadide mäeaheliku sakilised nõlvad. Lumega kaetud mäetipud kerkisid ülbelt üles selgesse juunitaevasse. Tory oli neid mägesid alati pidanud sümboolseks barjääriks enda ja Traski vahel. Willamette'i org ja suurem osa Oregoni osariigi elanikkonnast jäid Kaskaadide mäeaheliku lääneküljele – teisele küljele. Valijatele oli palju lihtsam ligi pääseda oru suuremates ja väiksemates linnades. Kui ebakonventsionaalselt käituv senaator McFadden oma koduosariiki tagasi tuli, oli tal harva vaja üle mäeaheliku reisida. Kõik, mida ta vajas, asus Kaskaadide mäeaheliku teisel küljel.

Nüüd oli ta tagasi. Täpselt nii, nagu oli lubanud. Tory kõht tõmbus selle mõtte juures valuliselt kokku. Olgu need too mees ja tema must petlik süda.

Keith silmitses vanemat õde pingsalt. Neiu õlad vajusid kergelt longu, ta lükkas lahtise juuksesalgu näolt kõrvale ja sidus selle hobusesabaks, nagu alati, kui ta töötas Lazy W-ga. Ta toetus pragunenud põikpuule, rusikas käed etteulatuva lõua all ja suu kokku surutud. Keith märkas, kuidas nahk põsesarnadel oli valgeks tõmbunud ja mõtles hetke jooksul, et õde minestab, kui neiu rohekashallid silmad aga jälle tema poole pöördusid, näisid need olevat rahulikud, varjates kõiki tundeid, mis ta südames võisid möllata.

Trask. Tagasi. Pärast kõiki neid aastaid ja kõiki valesid. Tory raputas pead nagu eitades võimalikke tundeid, mis temas veel võinuksid mehe vastu olla.

„Sa käitud, nagu sul poleks sellest midagi,” torkas Keith, kuigi oli märganud õe peente näojoonte kalgistumist. Noormees kallutas end tagasi, tema laiad õlad toetusid tarale. Ta käsivarred olid rinnal risti, tolmune Stetsoni õlgkübar lükatud kuklasse ja tumedad higist niisked juuksed tolknesid siin-seal välja kübaraääre alt, kui ta oma temperamentset õde silmitses.

„Ma ei saa lasta sel mind ühel või teisel viisil segada,” sõnas Tory, põlglikult õlgu kehitades. „Aga nüüd, mis puutub täkku...” Ta osutas kõrvile. „Tema vasak esijalg – ma arvan, et see on laminiit.” Kui Keith ei vastanud, siis selgitas neiu. „Governori jalg on paistes ja ta lonkab. See on äge laminiit. Ta temperatuur on tõusnud, ta higistab ja lõõtsutab ning ei taha sellele jalale toetuda. Meil on vedanud, sest seni pole ühtki märki infektsioonist...”

Keith ühmas tüdinult ja tõstis käe üles, näitamaks õele oma pahameelt. *Mis temaga, pagan võtku, on juhtunud? Kas*

ta ei kuulnud? Kas ta ei hoolinud sellest? „Tory, jumala pärast, kuula mind ja unusta minutiks see hobune! McFadden ütles alati, et tuleb tagasi; sinu järele.”

Tory võpatas kergelt. Ta rohekashallid silmad kitsenesid suurest hulgast valulistest mälestustest, mis ajasid ta paljad käsivarred kananahale. „See oli kaua aega tagasi,” sosistas ta, jälle vennale otsa vaadates.

„Enne kohtuistungit.”

Sulgedes silmad, et kaitsta end minevikust hoovava agoonia vastu, toetus Tory raskelt vastu pragunenud seedrist põikpuid ja sundis end mõtlema olevikule. Ehkki süda peksis rinnus meeletult, suutis ta välispidiselt jääda rahulikuks. „Ma ei usu, et McFadden meid tülitab,” ütles ta.

„Mina pole selles nii kindel...”

Neiu sundis näole pooliku naeratuse, mida ta ise ei tundnud. „No kuule, Keith, tõsta pea püsti, ära asjatult muretse. Meil on muresid niigi küllalt palju, kas sa ei arva?” Jälle heitis ta pilgu kõrvile tükule. Too higistas ja lõõtsutas endist viisi. Tory oli ta hoolikalt üle vaadanud ja oli tänulik selle eest, et hobuse jala paistes kudedes polnud näha nakkust.

Keith suutis õe laiale julgustavale naeratusele vastata, kuid see vastus jäi lühiajaliseks. „Jah, ega me rohkem muresid vist vaja. Vähemalt mitte praegu,” tunnistas ta, enne kui tema telliskivivärvi nagu tumenes ja hallidest silmadest kadus säde. „Oleme oma osa saanud ja teame, keda selle eest tänada,” sõnas ta kübarat peast võttes ja higiseid juukseid laubalt kõrvale lükates. Sinna jäid tolmused vöödid. „Sa ju tead, et kõik probleemid algasid McFaddenist.”

Tory ei saanud eitada tõde, mis peitus noorema venna sõnades. „Võibolla...”

„Siin pole mingit võibollat, Tory. Kui poleks olnud McFaddenit, oleks isa veel elus.” Keithi halle silmi varjutas vihkamine ning ta surus kübara jälle kõvasti pähe.

„Sa ei saa selles kindel olla,” vastas Tory, imestades, miks küll kaitseb meest, keda oli vandunud vihata.

„Ah et ei saa?” nähvas vend. „Noh, ühes asjas võin igatahes kindel olla! Isa poleks veetnud paari viimast eluaastat mingis haisevas kongis mädanedes, kui McFaddeni tunnistus poleks teda sinna saatnud.”

Tory süda nõksatas valusast süütunde krambist. „See oli minu süü,” sosistas ta vaikselt.

„Põrgutki see oli,” pahvatas Keith. „McFadden oli see, kes isa valesüüdistusega pokri saatis.”

„Sul pole vaja seda mulle meelde tuletada.”

„Vist mitte,” nõustus vend. „See närakas kasutas ka sind ära.” Ta kohendas oma stetsonit ja pistis rusikas käed püksitaskutesse. „Ükskõik, mida sa ka teed, õde,” hoiatas ta, „ära püüa teda kaitsta. Vähemalt mitte minu ees. Kõige tähtsam on ikkagi see, et isa on surnud.”

Olukorras peituv iroonia pani Tory kibedalt naeratama ning ta lükkas näolt kõrvale ühe juuksekihara. Kord oli ta teinud selle vea, et hakkas Trask McFaddenit kaitsma. Uuesti seda enam ei juhtu. „Ma ei püüagi.”

Ta kehtas õlgu ja temast vallandus vaevatud ohe. *Kui palju kordi oli ta mõelnud päevast, mil Trask tagasi tuleb? Kui palju kordi oli ta meest endale ette kujutanud? Ühes kujutuspildis viskas ta mehe oma maavaldusest välja, öeldes talle,*

milline närukael ta on; teises armatses ta aga mehega kirglikult tiigi ääres... Ta kõhatas kurgu puhtaks ja ütles: „See, et Trask on jälle tagasi, ei pruugi tähendada, et ta meile mingeid probleeme põhjustab.”

Keith polnud selles veendunud. „Probleemid järgnevad talle kõikjal.”

„Noh, siia need talle järele ei tule.”

„Kuidas sa võid selles nii kindel olla?”

„Sellepärast, et ta pole siia teretunud.” Neiu silmist ja sellest, kuidas ta oma väikese uhke lõua ette lükkas, paistis otsusekindlus. Ta vältis Keithi pilukil silmi, jälgides, kuidas väike tuulepuhang koplis tolmu ja kuivi männiokkaid üles keerutas. Governor hirnatas kannatamatult ja nähvas kõikjalviibivaid kärbseid sabaga.

Keith silmitses õde kahtlevalt. Kuigi Tory oli temast kuus aastat vanem, oli ta venna meelest nagu väike laps. Eriti kui tegemist oli Trask McFaddeniga. „Kas *tema* teab, et sa ei taha teda siia?”

Tory toetas jala kõige alumisele põikpuule. „Arvan, et kui ma teda viimast korda nägin, tegin talle asja täiesti selgeks.”

„Aga see oli rohkem kui viis aastat tagasi.”

Tory pööras tõsise hallikasrohelise pilgu vennale. „Midaagi pole pärast seda muutunud.”

„Välja arvatud vaid see, et ta on tagasi ja annab mõista, et tahab sind jälle näha.”

Tory pea nõksatas püsti ja ta vaatas vennale otsa. „Mida ta mõista annab?”

„Asju, mis möllavad linna kuulujutuveskis nagu tulekahju.”